

To Face the End

Silent Stream of Godless Elegy

Mohu vám vyprávět ten příběh. Znáám je, znám. Kromě lidí ze vsi jsem já nejlépe znala její trápení, smutek, bolest a to tiché šílenství. Zůstala jen se svou samotou. Věděla jsem, že brzy přijde konec. Ale nic jsem neudělala. Nic! Můj Bože!! Věděla jsem, jak zabít její smutek. Mohla jsem to udělat! To ráno jsem zahledla, jak utíká k rybníku. A její tvář? A oči? V nich jsem viděla nevyhnutelný osud. V nich jsem viděla blízkou smrt.

Mohu vám vyprávět ten příběh. Znáám je, znám. Ale nechtějte ho slyšet, nemá šťastný konec.

To ráno se hospodář vzbudil o něco dříve. S podivným pocitem viny. Odešel na pole a pracoval jako každý jiný den. Bože, můžeš mu odpustit?

„Bože, jsem vinen? Jezero pláče. Řeka je zbarvena krví a ráno jsem ve svém loži místo ženy našel krvavé šupiny. Jsem vinen? Místo úrody jsme sklidili mrtvé ryby. A děti? Malá novorozeňátka se na vzduchu dusí..... Bože, jsem-li vinen, můžeš mi odpustit?“

Nikdo se jí neodvážil pomoci. Nikdo. Ani já. A ona chtěla létat. Chtěla utéct z toho sevření a bolu. Chtěla chvíli dýchat a žít. Žila v našich myslích ještě několik dní, než jezero vyplavilo její tělo. V bílé noční košili leželo nehnutě na hladině. Ještě si stihla uplést věnec z kopretin a ze žalu rozdrásat svou krásnou tvář. A já? To ráno jsem ji viděla utíkat. Rychle se mihla kolem našich oken. V očích měla šílenství a smrt. Všichni jsme vinni. A nejvíc on. Budeme pykat. Do doby, než někdo odčiní ten hřích.

Mohu vám vyprávět ten příběh. Znáám je, znám. Ale nemá šťastný konec. Přinesl jen tichou nespravedlivou smrt.